

бойових дій. Проблема медичного забезпечення. На даному етапі держава вживає заходи щодо надання своєчасного лікування бійців АТО та їх реабілітації, але на практиці цих заходів замало. Велику допомогу надають волонтери, але учасникам бойових дій потрібно орієнтуватися у правовому полі свої прав більш активно у зв'язку із тим, що державна бюрократична система, управління не націлена на підтримку соціальних гарантій бійців АТО. Насправді існує велика кількість нормативних актів, які надають соціальні пільги бійцям АТО та їх сім'ям, проблема криється в отриманні цих пільг на постійній основі. Автор вважає, що вихід із ситуації полягає у тому, щоб юридична спільнота та військовослужбовці об'єднали зусилля на шляху створення правової держави.

Література:

1. Буряченко А. Є. Удосконалення фінансового механізму місцевих бюджетів / А. Є. Буряченко, М. П. Палій // Фінанси України. – 2008. – No 8. – С. 13–18.
2. Василик О. Д. Бюджетна система України : підручник / О. Д. Василик. – К.: ЦНЛ, 2004. – 544 с.
3. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні. / «Часопис Київського університету права» №4, грудень 2016 року Кириленко О. П. Місцеві фінанси : [підручник] / О. П. Кириленко. – К.:Знання, 2006. – 158 с.
4. Коваль Л. М. Проблеми формування місцевих бюджетів та аналіз їх виконання / Л. М. Коваль // Фінанси України. – 2007. – No 5. – С. 126–129.

УДК 338.24

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗІ ТУРИЗМУ

Студент Д.К.Бугай гр. БП-1-13

студент М.В.Барган гр. БП-2-16

Наук. керівник к.н.з держ.управ. Кулак Н.В

Київський національний університет технологій та дизайну

Туристична галузь в Україні займає невисокі позиції серед інших секторів економіки, і розвиток її діяльності гальмується за багатьох причин: нерозвинена нормативно-правова база; неналежна якість туристичних продуктів та послуг; недостатня популяризація внутрішнього українського туристичного відпочинку; економічна та політична нестабільність; недостатній контроль легітимності виконання процедур сертифікації, відсутність державної підтримки.

Державне управління в галузі туризму здійснює спеціалізований центральний орган виконавчої влади – Міністерство культури і туризму України, створене на підставі Указу Президента України від 24.04.2005 р. № 680/2005.

У структурі міністерства функціонує Державна служба туризму і курортів, яка є правонаступницею Державної туристичної адміністрації України. З огляду на вимоги Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про туризм», яким визначаються основні цілі державного регулювання у сфері туризму, а також шляхи реалізації державної туристичної політики, треба підкреслити, що державне регулювання у сфері туризму здійснюється органами, яким законодавством надано повноваження щодо реалізації державної політики у сфері туризму. Разом з тим у Законі відсутнє визначення поняття державного регулювання у сфері туризму. Такого визначення немає і в інших нормативно-правових актах, які регулюють відносини у сфері туризму.

Якщо розглядати поняття державного регулювання загалом, то вільна енциклопедія «Вікіпедія» надає наступне визначення: державне регулювання – це сукупність інструментів, за допомогою яких держава встановлює вимоги до підприємств і громадян.

Воно включає закони, формальні й неформальні розпорядження і допоміжні правила, що встановлюються державою, а також недержавними організаціями або організаціями саморегулювання, яким держава делегувала регуляторні повноваження; це набір здійснюваних державними структурами заходів, направлених на контроль поведінки індивідів або груп, які потрапляють під контроль цих структур. Воно включає закони і допоміжні інструменти, що створюються державою, а також правила, що встановлюються державними і недержавними агентствами в рамках делегованих повноважень.

У словнику-довіднику за редакцією Князева В.М. та Бакуменка В.Д. механізми державного управління визначаються як «практичні заходи, засоби, важелі, стимули, за допомогою яких органи державної влади впливають на суспільство, виробництво, будь-яку соціальну систему з метою досягнення поставлених цілей».

Аналізуючи загальні поняття державного регулювання туристичної галузі потребує здійснення та впровадження комплексу організаційних, соціально-економічних, управлінських та інших заходів як основних складових ефективної реалізації державної політики. Специфіка соціально-економічних та політичних умов розвитку країн світу пояснює різноманітні підходи до державного регулювання розвитку туристичної діяльності, зокрема: політична та економічна стабільність країн, роль туризму у формуванні державного бюджету країни, рівень туристичної привабливості для туристів (наявність та стан історико-культурних пам'яток, унікальних природних ресурсів та ін.). Так, нині дослідниками виділяється чотири моделі державного регулювання розвитку туристичної діяльності.

Література:

1. Закон України «Про туризм» від 18.11.2003 р. № 1282 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/laws/show/1282-15.
2. Антонюк Н.В., Занько Ю.С. Державна політика України у сфері туризму: досвід і проблеми реалізації / Н.В. Антонюк, Ю.С. Занько // Вісник Львівського університету. Серія «Міжнародні відносини». – 2008. – Вип. 24. – С. 7–12.
3. Про внесення змін до Закону України «Про туризм» : Закон України від 18.11.2003 р. № 1282-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 50. – Ст. 2600. – С. 34–55.
4. Механізми державного регулювання сфери туризму: сутність і шляхи удосконалення / А.М. Близнюк, Л.І. Давиденко, Н.Й. Коніщева // Вісник ДІТБ. Серія «Економіка, організація і управління підприємствами (у туристичній сфері)». – 2007. – № 11. – С. 76–84.
5. Поняття державного регулювання [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://uk.wikipedia.org/wiki/Державне_регулювання.
6. Державне управління: Словник-довідник / За заг. ред. В.М. Князева, В.Д. Бакуменка. – К. : Вид-во української академії державного управління, 2002. – 228 с.
7. Кулак Н.В. Загальні тенденції державного регулювання інноваційного розвитку сфери підприємницької діяльності// Молодий вчений: Науковий журнал.- Вип.. № 12.1 (40) грудень, 2016 р. Херсон: Вид-во ТОВ «Видавничий дім «Гельветика» , 2016.- С.129-135.
8. Щербак В.Г. Управління персоналом підприємства: Наукове видання. / В. Г. Щербак – Харків: Вид. ХНЕУ, 2005. – 220 с.

УДК 340.0

ПРАВОВА ДОКТРИНА

Студент Д.К.Бугай гр. БП-1-13

Студент І.Ф. Гненюк гр.БП-1-2-16

Наук. керівник к.н.з держ.управ. Кулак Н.В.

Київський національний університет технологій та дизайну

У науковій літературі з приводу визнання за юридичною доктриною статусу джерела права нерідко висловлюються повністю протилежні точки зору, і єдиної думки із цього питання в науці немає.

І. Ю. Богдановська вважає, що «в багатьох правових системах питання про те, чи є доктрина джерелом права, ще більш спірне, ніж питання про визнання його джерелом судової практики» [1].

Термін «доктрина» застосовується:

а) як учення, філософсько - правова теорія;

б) як думки вчених-юристів із тих або інших питань, що стосуються суті й змісту різних юридичних актів, із питань правотворчості й правозастосування;